

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.30/2025/11.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. szeptember 19. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A házastárs sérelmére személy elleni erőszakos cselekménnyel fenyegetve elkövetett zaklatás bűntette miatt Terhelt1 őrmester vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2025. március 14. napján kihirdetett 43.Kb.190/2024/18. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetést 1 (egy) év próbára bocsátás intézkedésre enyhíti.

Kötelezi a vádlottat, hogy tanúl sértett vagyoni érdekelt részére a sértett jogi képviselője költségeként felmerült további 37.085 (harminchétezer-nyolcvanöt) forint bűnügyi költséget az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 napon belül fizessen meg.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2025. március 14. napján kihirdetett 43.Kb.190/2024/18. számú ítéletével Terhelt1 őrmester vádlottat bűnösnek mondta ki zaklatás bűntettében [Btk. 222. § (2) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) pont], ezért őt 200 napi tétel, napi tételenként 1.500 forint pénzbüntetésre ítélte. Az így kiszabott 300.000 forint meg nem fizetése esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. A bíróság kötelezte a vádlottat, hogy a sértett jogi képviselője díjaként felmerült 35.000 forint bűnügyi költséget az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 napon belül tanúl sértett vagyoni érdekeltnek fizessen meg, rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről.

[2] A kihirdetett ítéletet a katonai ügyész tudomásul vette, ellene a vádlott és a védője eltérő tényállás megállapítása és a vádlott felmentése érdekében fellebbezést jelentettek be. A sértett jogi képviselője a nyilatkozattételre 3 munkanapot tartott fent, majd törvényes határidőn belül a bűnügyi költség összegének elsődlegesen az okiratokkal igazolt, 260.000 forint összegben történő megállapítása, másodlagosan, a felmerült költségekre tekintettel, a megállapított 35.000 forinton túl további 37.656 forint bűnügyi költségként történő megállapítása végett fellebbezést jelentett be.

[3] A védő a fellebbezése írásbeli indokolásában előadta, hogy álláspontja szerint a kihirdetett ítélet egyrészt iratellenes, másrészt helytelen logikai következtetést tartalmaz, így a Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pontjai alapján részben megalapozatlan. A védő részletesen megjelölte, hogy a katonai tanács által megállapított tényállás mely pontjai, mely bizonyítékokkal ellentétesek, majd hangsúlyozta, hogy az, hogy a vád tárgyává tett kijelentések többször is elhangzottak és azokat az utolsó alkalmat leszámítva a sértett sem vette komolyan, azt jelzik, hogy a vádlott részéről a félelemkeltési célzat nem valósult meg. Ezek a – valóban kifogásolható – kijelentések egy házastársak közötti vita túlfűtött hangulatában tett meggondolatlan kijelentések, amelyeket a katonai tanács hibás logikai következtetéssel értékelt úgy, hogy céljuk a félelemkeltés volt. A védő érvelése alátámasztásul ismét hivatkozott a BH2011. 303. számú jogesetre a félelemkeltési célzat hiányával kapcsolatban. A védő a leírtakra figyelemmel azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a részleges megalapozatlanság Be 593. § (1) bekezdésének b) pontja alapján történt kiküszöbölése után a vádlottat az ellene emelt vád alól bűncselekmény hiányában mentse fel.

[4] A sértetti jogi képviselő is írásban indokolta fellebbezését. Beadványában előadta, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a jogszabályok helytelen értelmezésével jutott arra a következtetésre, hogy a sértett által a jogi képviselőjének megfizetett 260.000 forint ügyvédi munkadíjból mindössze 35.000 forint megtérítésére kötelezte a vádlottat. Amennyiben a sértetti jogi képviselő a díjának a megállapítást a vonatkozó IM rendelet alapján kérte volna, számlák és díjmegállapodás csatolása nélkül, ez a bírói döntés helytálló lenne. Jelen ügyben azonban 2025. március 12. napján becsatolásra került az ügyvédi megbízási szerződés mellékletét képező díjmegállapodás és a kiállított számlák is. A sértetti jogi képviselő kiemelte, hogy egy bántalmazó kapcsolat lezárásaként, „csupán” zaklatás büntette miatt emelt vádat az eljáró ügyészség, de a beszerzett iratok igazolták és alátámasztották az előzményeket. A tárgyaláson a vádlott áldozathibáztató kijelentéseit kellett hallgatnia a sértettnek, majd az eljáró elsőfokú bíróság, bár elítélte a vádlottat a terhére rótt bűncselekményben, de sértettet ismét sértetti pozícióba helyezte, illetőleg megerősítette az áldozati pozícióját azzal, hogy az általa ténylegesen kifizetett összeg 13%-ának megfizetésre kötelezte a vádlottat. A sértetti jogi képviselő hangsúlyozta, hogy az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. törvény 30.§-a szerint a felek a megbízási díjban szabadon állapodnak meg. Jelen ügyben a sértett és a jogi képviselő az Ügyvédi törvény és a Ptk. rendelkezéseinek megfelelően ügyvédi megbízási szerződést kötöttek, amely szerződés alapján az ügyvédi munkadíjban megállapodtak, és ezt a megbízási díjat a sértett a jogi képviselő részére megfizette. A sértett a vádlott magatartása miatt kényszerült a büntető eljárásban sértetti pozícióba, emiatt vált szükségessé az, hogy a kitüntetett katona támogató közegével szemben jogi támogatást vegyen igénybe. A sértetti jogi képviselő érvelése szerint az Ügyvédi törvény, a Ptk., és a Be., mint magasabb rendű jogszabályok alapján ezen

megfizetett megbízási díj megfizetésére a vádlottat teljes egészében kell kötelezni. A sértetti jogi képviselő utalt a Kúria Pfv.II.20.887/2023/6. számú precedens képes határozatának indokolására is, azzal, hogy a megbízási jogviszony a sértett és a jogi képviselő között egy polgári jogügylet, amire a vádlott magatartása miatt került sor, így ezen határozat indokolásának szem előtt tartásával is megállapítható az, hogy a jelzett IM rendeletek rendelkezései nincsenek összhangban a való élettel, és legfőképpen a bűncselekmény áldozatának érdekeivel. A sértetti jogi képviselő másodlagos indítványát azzal indokolta, hogy az általa is felhívott IM rendelet (2) bekezdése ellenére költséget a bíróság egyáltalán nem állapított meg, erre figyelemmel kérte, hogy a másodfokú bíróság a vádlottat további, a csatolt dokumentumokkal igazolt 37.656 forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezze, amely az elsőfokú eljárásban történt részvételével kapcsolatban útiköltséggként és parkolási díjként merült fel.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.285/2025/3. számú átiratában kifejtette, hogy a katonai tanács eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, az ügyfelderítési kötelezettségeinek maradéktalanul eleget tett, az ügy megítélése szempontjából releváns bizonyítékokat beszerezte és azokat értékelve állapította meg a történeti tényállást, mely megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdéseiben írt hiányosságoktól, így felülbírálatra alkalmas és a másodfokú eljárásban irányadó. Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének is eleget tett, a logika szabályainak is megfelelő magyarázatát adta annak, hogy miért alapította a történeti tényállást a vádlott ténybeli beismerésére, a sértett és a tanú vallomásaira, a sértett által rögzített hanganyagra és szöveges üzenetekre, valamint az egyéb okiratokra. Érvelt azzal, hogy a vádlott felmentését célzó vádlotti és védői fellebbezés új bizonyíték, illetve tények hiányában a megalapozott ítélettel szemben a másodfokú eljárásban nem vezethet eredményre. Kifejtette, hogy a rögzített tényállás alapján a katonai tanács okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményét is törvényesen minősítette. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség egyetértett az elsőfokú bíróságnak az ítélete 19. pontjában kifejtett azon álláspontjával, miszerint a vádirati tényállás kiegészítésével nem terjeszkedett túl az ügyészi vádon, miután a célzat vádirati megfogalmazása nem azt jelenti, hogy a bűncselekmény törvényi tényállásában írtakat szó szerint kell tartalmaznia a vádiratnak, a célzatnak a vádiratba foglalt releváns körülményekből kell kitűnnie. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság törvényesen helyezkedett arra az álláspontra is, hogy a vádlottal szemben a 3 évig terjedő szabadságvesztés büntetéssel fenyegetett büntett esetben a Btk. 33. § (4) bekezdésének alkalmazásával pénzbüntetés kiszabása is elegendő a Btk. 79. §-ban írt büntetési célok elérésére. A bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezést is törvényesnek tartotta, ami összhangban áll a Be. 145. § (1) bekezdés b) pontjával, valamint a terhelt és a meghatalmazott védő, valamint a büntetőeljárásban résztvevő egyéb személyek díjának és költségeiről szóló 19/2018. (VI.28.) IM. rendelet, valamint a pártfogó ügyvéd, az ügygondnok és kirendelt védő részére megállapítható díjról szóló 32/2017. (XII.27.) IM. rendelet rendelkezéseivel, így mind a megállapított díj jogalapja, mind annak mértéke törvényes, ezért a sértett jogi képviselőjének a fellebbezése a másodfokú eljárásban nem foghat helyt. Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit is helyesnek tartotta, ezért a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 43.Kb.190/2024/18. számú ítéletének a Be. 605. § (1) bekezdése alapján történő helybenhagyását indítványozta.

[6] A védő a fellebbviteli nyilvános ülésen bejelentett fellebbezése irányát és annak írásbeli indokolását változatlanul fenntartotta, annak lényegét ismertette. Azt azzal egészítette

ki, hogy lehetséges, hogy a sértettben félelem alakult ki, de az eredmény a célzatot nem helyettesítheti, a vádirati tényállás pedig célzatot – mint a tárgyalta bűncselekmény törvényi tényállási elemét – nem tartalmazta. Álláspontja szerint ebből következően a törvényi tényállási elem hiánya a vád törvényességét kérdőjelezi meg. Utalt arra, hogy az elsőfokú katonai tanács az ítélet [19] bekezdésében a vádirati tényállást kiegészítette azzal, hogy a vádlott a fenyegető kijelentéseit azért fogalmazta meg a sértett irányába, hogy benne félelmet keltsen. Álláspontja szerint azonban a törvényszék a vádon túlterjeszkedett. Hangsúlyozta, hogy a félelemkeltés célzatának megállapítása hibás logikai következtetésen alapult, ezek a kijelentések a vádlott részéről több esetben is elhangzottak, azokat a sértett sem vette komolyan az utolsó, vád tárgyát képező esetet kivéve. Érvelése szerint ezek a kijelentések egy házastársak közötti vita túlfűtött hangulatában keletkezett meggondolatlan kijelentések voltak csupán, de semmiképpen nem voltak célzatosan félelemkeltők, a vádlott tudatában nem jelent meg a félelemkeltés célzata. Ismételten hivatkozott a BH2011. 303. számú jogesetre, mely szerint ha személy elleni erőszakos vagy közveszélyt okozó büntetendő cselekmény elkövetésével való fenyegetés célja nem a félelemkeltés, hanem a bántalmazás (jelen ügyben vita) közbeni indulat levezetése, a zaklatás megállapítására nem kerülhet sor. Mindezekre tekintettel a vádlott bűncselekmény hiányában történő felmentését indítványozta a Be. 593. § (1) bekezdés b) pontja alapján.

[7] A vádlott az utolsó szó jogán hangsúlyozta, hogy soha senkit nem bántalmazott fizikálisan, sem a gyermekeit, sem az édesanyjukat. Nyomatékosította, hogy a feleségével a kapcsolatuk azóta teljes mértékben megjavult, szinte idillinek mondható, mindketten megtalálták a számukra megfelelő társat, kiegyensúlyozott párkapcsolatban élnek. Ezzel együtt a gyerekekkel kapcsolatos teendőkből továbbra is kiveszi a részét. Előadta, hogy amennyiben a sértett meg is ijedt a telefonban elhangzott kijelentéseitől, azt bizonyosan nem vette komolyan, uszítás hatására tett feljelentést és utólag már azt is elmondta, hogy nem állt szándékában ennyire túlreagálni a történeteket.

[8] A vádlott és a védő, valamint a sértett jogi képviselője által bejelentett fellebbezés tartalmára figyelemmel az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörű. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság a felülbírálat során vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, továbbá az indokolás helyességét.

[9] A fellebbviteli bíróság előzményként megállapította, hogy a Budapesti Regionális Nyomozó Ügyészség 2.Nyom.892/2023. számú vádiratában büntetővégzés meghozatalára irányuló eljárásra tett indítványt, azonban az elsőfokú katonai tanács álláspontja szerint – helyesen – a büntetővégzés meghozatalának törvényi feltételei nem álltak fenn.

[10] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa mind az előkészítő ülés, mind tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta. A vádirat bíróságra érkezését követően a törvényes határidőben

előkészítő ülést tűzött ki és a vádlottnak azon nyilatkozatára figyelemmel, hogy bűnösségét a váddal egyezően nem ismeri el, tárgyalásra tért át, amelyet nyomban meg is tartott. Mind a vádlottal, mind a tárgyaláson kihallgatott tanúkkal szemben törvényes figyelmeztetéseket, kioktatásokat alkalmazott és az ügy egyéb bizonyítékait is az előírt formában tette a bizonyítás anyagává. A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, amely hatályon kívül helyezést eredményezett volna és erre egyik érdekelt sem hivatkozott.

[11] Megjegyzi a fellebbviteli bíróság, hogy egyetért az elsőfokú katonai tanács azon álláspontjával, hogy a vádirati tényállás kiegészítésével nem terjeszkedett túl az ügyészi vádon. Mint ahogy erre a fellebbviteli főügyészség is helyesen hivatkozott, maga a vádirat tartalmazza (1. oldal utolsó előtti mondata), hogy a vádlott a sértett irányába megfogalmazott kijelentéseket fenyegetőleg tette. A büntetőjogi értelemben a fenyegetés a Btk. 459. § (1) bekezdés 7) pontja szerinti megfogalmazásában a súlyos hátrány kilátásba helyezése, mely alkalmas arra, hogy a megfenyegetettben komoly félelmet keltsen. Az ügyészi vád a fenyegetőleg kifejezés használatával egyértelműen a félelemkeltés céljából történő elkövetést fogalmazta meg, így a bűncselekmény elkövetésének célzata már a vádiratból kitűnik, hiszen a célzat vádirati megfogalmazása nem azt jelenti, hogy a bűncselekmény törvényi tényállásában írtakat szó szerint kell tartalmaznia a vádiratnak, annak a vádiratba foglalt releváns körülményekből kell kitűnnie.

[12] Az elsőfokú bíróság a történeti tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a törvényszék katonai tanácsa a tényállás maradéktalan tisztázására törekedett, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a fellelhető bizonyítékokat számba vette. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta. A vádlott a tárgyaláson tett vallomásában azt nem vitatta, hogy a vád tárgyává tett kijelentés elhangzott a részéről, azonban hangsúlyozta, hogy ennek előzménye az volt, hogy túlélő tanfolyamról hazaérve azt tapasztalta, hogy a sértett korábbi megegyezésük ellenére közösen lakott albérletüket kipakolta. Emiatt hívta fel és vonta kérdőre, majd a sértett provokálására, és mert kinevelte őt, hagyta el a száját a vádban megjelölt kijelentés.

[13] Az vádlott érdemi védekezésének leellenőrzésére a bíróság kihallgatta a sértettet, valamint tanú2 tanút, lejátszotta a beszélgetés hanganyagát és ismertette az okirati bizonyítékokat, köztük a vádlott által küldött üzeneteket.

[14] Az elsőfokú katonai tanács ítélete [11]-[18] bekezdésében ismertette és értékelte az általa megismert bizonyítékokat. Logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért a vádlott ténybeli beismerő és a sértett – tanúvallomással és hangfelvétellel alátámasztott – vallomását fogadta el a tényállás alapjául. Minderre figyelemmel a törvényszék ítélete [7] bekezdésében marasztaló történeti tényállást állapított meg.

[15] A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta.

[16] Az eltérő tényállás megállapítására és a felmentésre irányuló vádlotti és védői fellebbezések nem megalapozottak.

[17] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A vádlott és a védő a fellebbezésében új tényre, új bizonyítékra nem hivatkoztak, további bizonyítási indítványt nem tettek, ezért a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül a felmentésre irányuló fellebbezésük eredményre nem vezethetett. Az elsőfokú bíróság a ténybíró, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összhatásában értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményre kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa. Az ítéltábla álláspontja szerint a törvényszék e kötelezettségének maradéktalanul eleget tett.

[18] Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, és nem tévedett a cselekmény jogi minősítésekor sem.

[19] A Btk. 222. § (2) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő zaklatás büntettét az követi el, aki félelemkeltés céljából házastársát személy elleni erőszakos vagy közveszélyt okozó büntetendő cselekmény elkövetésével megfenyegeti. A vádlott azzal a magatartásával, hogy külön élő feleségét kezei eltörésével, fogai kitörésével megfenyegette azért, hogy őt megfélemlítse, megvalósította a zaklatás büntettének törvényi tényállási elemeit.

[20] A fellebbviteli bíróság nem osztotta a védő azon érvelését, hogy a vádlott tudatában nem jelent meg a félelemkeltési célzat, csupán az indulatait vezette le, mert fel volt háborodva és olyasmit mondott, amit nem úgy gondolt. A fellebbviteli bíróság osztja a katonai tanács, ítéletének [24] bekezdésében kifejtett jogi indokolását, amely szerint úgy foglalt állást, hogy a vádlott a fenyegetésében foglaltak megvalósítását a maga részéről képzett katonaként helyezte kilátásba, ezzel személy elleni erőszakos bűncselekmény elkövetésével fenyegette meg a sértettet, amely nem vita közbeni indulat levezetése volt, hanem nyilvánvalóan a félelemkeltésé. Ennek komolyságát, hitelességét támasztotta alá az a tény is, hogy több alkalommal megismételte a vádlott, hogy akár börtönbe is megy emiatt, illetve korábbi üzenetében is fogalmazott már úgy, hogy „amíg vannak fogaid”, továbbá tény, hogy a sértett ez alkalommal feljelentést is tett. Helyesen következtetett arra az elsőfokú

bíróság, hogy a vádlott részéről elhangzott, testi épség ellen irányuló fenyegetés önmagában alkalmas volt a sértettben a félelem kialakítására.

[21] A törvényszék ítélete [28] bekezdésében helytállóan tárta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket, azonban az enyhítő körülményeket nem a súlyuknak megfelelően értékelte. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a cselekmény konkrét tárgyi súlyához képest a vádlott ténybeli beismerő vallomása, arra, hogy 2 kiskorú gyermek részbeni tartására köteles és a további időmúlásra is figyelemmel a kiszabott pénzbüntetés eltúlzott. Ezért a másodfokú katonai tanács az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetést 1 év próbára bocsátás intézkedésre enyhítette. A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint az intézkedés igazodik úgy az elkövetett cselekmény tárgyi súlyához, mint a vádlott cselekményében és személyében rejlő társadalomra veszélyességhez, a bűnössége fokához és szolgálja megfelelően a Btk. 79. §-ában írt speciális és generális büntetési célokat egyaránt.

[22] A sértett jogi képviselőjének eltérő bűnügyi költség megállapítása érdekében bejelentett fellebbezés részben alapos.

[23] A fellebbviteli bíróság egyetértett az elsőfokú katonai tanács ítélete [39]-[43] bekezdésében a bűnügyi költség mértékének megállapításával és viselésével kapcsolatban írt jogi indokolással. Törvényesen kötelezte a vádlottat arra, hogy a sértett jogi képviselője díjaként felmerült 35.000 forintot, mint bűnügyi költséget a sértett részére fizessen meg. Ez a rendelkezés összhangban áll az elsőfokú katonai tanács által felhívott irányadó jogszabályokkal és a töretlen bírói gyakorlattal. Ugyanakkor a sértett jogi képviselője helyesen hivatkozott arra, hogy a 19/2018. (VI. 28.) IM rendelet 5. §-a értelmében jogosult az IM rendelet 1. § (1) bekezdés a), c) és d) pontjában és a (2) bekezdésében foglaltak szerint költségtérítésre. Miután a rendelet 7. § (2) bekezdése szerint a bűnügyi költséggel kapcsolatos ítéleti rendelkezéssel szemben bejelentett fellebbezése mellékleteként tételes kimutatást és dokumentumokat csatolt felmerült költségeinek igazolására, ezért a másodfokú katonai tanács az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és kötelezte a vádlottat, hogy tanú1 sértett vagyoni érdekelt részére a sértett jogi képviselője költségeként felmerült további – helyesen – 37.085 forint bűnügyi költséget fizessen meg az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 napon belül. (Az eltérés oka, hogy a felmerült parkolási díjat a tárgyalási jelenlét időtartamához kellett igazítani.)

[24] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság – helyes indokai alapján – helybenhagyta.

[25] A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 599. § (1) bekezdésén és a Be. 606. § (1) és (4) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2025. szeptember 19.

Dr. Szabó Éva hb. ezredes s.k.
a tanács elnöke

Dr. Belovai Henriette hb. százados s.k.
előadó bíró

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának 43.Kb.190/2024/18. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.30/2025/10. számú ítéletében írt változtatással 2025. szeptember 19. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2025. szeptember 19.

Dr. Szabó Éva hb. ezredes s.k.
a tanács elnöke